

Min överman eller din baneman?

av Margareta Elding-Pontén

Jag har bestämt mig. I år ska jag ta död på dig.

Måhända har mina tafatta försök under de senaste åren hållit dig i schack. Ändå tycks du för varje nytt år så obändigt kraftig och stark.

Jag vet... Jag erkänner det. Jag har varit förälskad i dig. Men hur fin och vacker du än är, har jag lärt mig att du kväver för många av mina andra kärlekar. Därför måste du bort ur mitt liv.

Första gången jag riktigt insåg hur vacker du är var under vandringarna på den engelska landsbygden. Där, längs dikesrenarna, växte du och tog mig med storm. Förtjust plockade jag dina vita, söta blommor och bar dem som buketter till huset och satte i vas. Men allra vackrast var du där – längs vägkanten – i ditt rätta element, där du slagit rot och slingrade dig fram i fantastiska blommande sommarmönster. Lindande. Vindlande.

Åkervinda.

Också namnet är vackert. Allt med dig är fint, och jag blev lycklig när jag många år senare hittade dig längs staketet på vår tomt. En häck av åkervinda – grön med vita klockblommor – vackert och effektfullt på det nakna trädstaketet.

Tyckte jag då.

I min kärlek.

Förälskad.

Och du slingrade dig lindande och vindlande fram över staketet. Hit och dit. Fram och upp.

Hur enfaldigt kär var jag inte! Handlöst förälskad. Men du utnyttjade mig bara – använde mig blott som ett redskap för dina behov. Slingrande, lindande, vindlande.

Snart hittade jag dig på alla möjliga ställen. Ogenerat klättrar du nu i vinbärsbuskarna och krusbärsbusken utan att bekymra dig om de förfärliga taggarna. Du slingrar dig runt alla grenar och söker dig allt högre upp mot ljuset. Kaprifolen och klematisen är också favorittillhåll för dig.

Så förrädisk du är! Så du har lurat mig! Med ditt graciösa och slingrande växtsätt kväver du så mycket annat, som jag håller kärt. Insikten kom för flera år sedan, men jag har ändå hittills varit för snäll mot dig. Du är inte lätt att komma överens med. Nu kräver du – trots din finlemmat, oskyldiga uppenbarelse – rejäla krafttag.

Kanske har du missbedömt mig, liksom jag missbedömde dig för så många år sedan. Efter mina halvdana insatser ska jag i sommar ta upp kampen mot dig. Du levde på min kärlek men tog så mycket mer än vad du gav. Nu har du avslöjat din rätta skepnad, och jag känner mig sviken. Min förälskelse är slut. Ju mer du lindar och vindlar, desto starkare blir min övertygelse om att du måste bort ut mitt liv.

När jag kryper på knä bland bärbuskarna och drar bort allt mer av dig, vet jag att den av oss som är mest uthållig vinner. Hittills har det varit du. Men även jag kan vara envis. Nu har jag bestämt mig.

Jag drar upp.

Jag lindar upp.

Jag vindlar upp.

Kanske har du mött din baneman. Annars har jag mött min överman.